

децата в кжщи, и той запита момичето, какво ще иска за слугуването.

Ах, то бе довольно, само да може да се нахрани и напои, и, при случай, некая износена рокличка да получи. И селянинът я взе в кжщата си.

Четирите малки деца не беа особно приятни на глед, защото ги миеха в две недели само веднъж, и при туй сжвсем малко в лицето. Дрехите им висеха на парцали по телата, и те беа страшно изплашени поради многото бой, който те получаваха; защото селенинът знаеше само едно средство, когато децата беа немирни, а именно — боят.

Когато оставиха девойката при децата сама, тя отиде най-първо с тях на вадата в гората и ги окжпа едно подир друго по ред, а след туй седна на тревата и взе да кжрпи дрехи. Ала, когато се вжрнах селенинът и селянката в кжщи, избухнаха силно в гнев, за дето девойката беше окжпала децата; могли били лесно да простинат и умрат, казваха те, защото се боеха страшно от хладната вода. А освен туй, казаха, други път девойката да се навжрта винаги с децата в кжщи, за да не отивали парите напраздно за скжпото гориво.

И от сега нататък девойката седеше с децата винаги в задушната селска хижа, и водеше доста печален живот. Най-лошото бе, че децата вечно се караха. Доста беше едно от тях да намери некое држвце за игра, и току и трите ставаха завистливи и пожелаваха да му го грабнат.

Девойката седеше около тях и предеше и се опитваше да смирява децата с добро, ала те туку удряха наоколо с кржжк. Ней се виде всичката тая работа сжвсем тжжна и досадна, и тя току се изправи с курката в ржката и почна да танцува.

Туй бе, като че някоя птица удря с криле, туй бе, като че тих ветрец над ниви се носи, та класовете се навеждат и люлеят; и децата забравиха завист и разпря и седеха сега безмжлвни там и гледаха и се смееха; а когато те наново станаха весели, станаха веднага и мирни, и когато сжвсем се умириха, девойката им изигра „лжчевия-танц.“

При тоя танц тя стоеше на едно место и правеше с телото си тжй хубави извивания и обржщания, че децата я гледаха опулени и сжс затаен джж.

Когато родителите се вжрнаха в кжщи, смееха се, че у дома им бе тжй тихо; защото обикновено се чуеше глжч, сякаш цяла звърлиница бе вжтре, тжй като децата вечно кржсеха и се караха.

Когато те отвориша вратата, девойката седеше там тихо и предеше, а децата бяха наседали около нея всички.

От сега нататък девойката казваше на децата винаги, щом те захващаха да се карат: „Ако бждете мирни, ще ви потанцувам нещо!“ И тогава млжкваша всички и се потайваха като мишки; защото те не знаяха нещо по-хубаво от танцуването на девойката.

Но родителите се чудеа много на туй, каква бе тая работа, дето девойката има такава голема мощ над децата, и когато един ден се вжрнаха те от полето, се вмжкнаха тихичко в кжщи и погледаха през дупката на ключалката (а туй е най-грозното, което може човек да направи).

И какво видяха?

На земята седеха децата и млжчеха спотаено като мишки, а пред тях стоеше девойката в лжчезарна красота. Тя тжкмо се готвеше да им изиграе нейния най-хубав „изгрев-слжнце-танц“. И току тропна селянина вратата и се втурна в стаята.

„Полудяла ли си, девойко, та танцуващ? Защо не предеш? Аз не ти давам храна и подслон, за да ми танцуваш!“

„Децата беа немирни, и когато танцувам, веднага стават кротки. Тогаз те не викат и не се карат вече!“ — отвърна девойката.

„Ако децата са немирни, има бой за тях!“ извика селянина. „Брезовата тояга виси над огнището!“

„И аз джржа слугиня да ми преде и кжрпи, а не да ми играе хоро в пруста като някоя самодива!“ развика се силно селянката, — и краят на песента бе тоя, че тя не искаше вече да джржи девойката по-нататък да им слугува.

Да вжрви, кждето ще, ала нема работа да й оглупява децата. И девойката трябваше да улови пжтя.

Тя слушаше още вика на децата, когато бе вече достатжчно отдалечена от кжщата; и тя разбра, че брезовата тояга е слезла сега пак долу от огнището.

Сега девойката трябваше наново да се спусне из света самичка, и след като се поскита много дни, стигна до един голям замжк — чифлик.

Кжщата на господарите на чифлика лежеше бяла и великолепна между зелените горички покрай синьото езеро, а около господарската кжща имаше една градина с джрвета и цветя. Тук влезе девойката и попита, дали не биха я взели да им работи.

Економката на чифлика бе една едра, дебела жена с бела престилка и сжс златни халки на ушите. Тя беше тжкмо в кухнята и раздаваше на ратаите и слугините, които седеха на една маса, обед.

Всички присжтствуващи се обжрнаха кжм девойката. Те изглеждаха всички тжй важни